

ĐỊA TẠNG BỒ TÁT BỔN NGUYỆN KINH

Tập 14

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 5 năm 1998

Địa điểm: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Xin mời mở kinh văn, “Khoa Chú” quyển thượng, trang một trăm sáu mươi bảy, xin xem kinh văn:

Nhược ngộ diên liệt tứ tình giả, thuyết kinh cuồng táng mạng báo.

Câu kinh văn này, hồi trước, khi lần đầu tôi đọc kinh này có cảm xúc rất sâu. Diên liệt tức là săn bắn, tứ tình là buông lung, mặc sức giết hại hết thảy chúng sanh. Phạm vi bao gồm trong đây rất rộng, không kể dùng cách thức gì, có thể nói là phương pháp rất nhiều, mục đích đều nhằm để bắt dã thú. Săn bắn hoặc dùng lưới, thời xưa dùng cung tên, ngày nay thì dùng súng, số lượng chúng sanh bị giết hại dù sao cũng còn có hạn. Nhưng chúng tôi đi bắt cá, đa phần người ta là dùng lưới để đánh cá, một mẻ lưới quảng ra cũng là vẫn có hạn. Ngày xưa chúng tôi làm việc này bằng cách quá độc ác, chúng tôi dùng thuốc nổ TNT để đánh cá, sau khi thuốc nổ, cá chết là cả ngàn, cả vạn con, chúng không phải bị nổ chết mà vì bị chấn động chết. Tôi đi theo cha tôi săn bắn hết ba năm, tôi nhớ, ba năm đó là mười sáu, mười bảy, mười tám tuổi. Đọc đoạn kinh này xong [nhớ lại] báo ứng của cha tôi chính là như vậy. Ông mất năm 45 tuổi, lúc mất là diên cuồng mà chết, tôi tận mắt nhìn thấy tình hình này, đó là quả báo ngay trong đời này. Lúc ông phát bệnh thì như điên, như cuồng; người gây chỉ còn da bọc xương [nhưng] sức rất khỏe, khỏe đến nỗi mấy người cũng cản không nổi. Khi gặp chỗ có nước thì lao đầu xuống nước, khi nhìn thấy núi thì cắm đầu chạy lên núi, tôi cho rằng đây là quả báo của việc săn bắn.

Tôi đọc đoạn kinh này xong bèn phát tâm ăn chay trường, biết được sát nghiệp quá nặng, đích thân trải qua cho nên cảm xúc vô cùng sâu đậm. Sau đó thấy những gì nói trong Phật pháp, hết thảy chúng sanh từ vô thủy kiếp đến nay nhân quả tuần hoàn, trong kinh nói “nhân mạn bất đoạn”, nhiều đời nhiều kiếp báo đền lẫn nhau dây dưa mãi không dứt. Tuy là tạo tội nghiệp vì vô tri, không biết, nhưng không thể nói, không biết thì không có quả báo, không biết vẫn có quả báo như thường. Nếu như sau khi học

Phật, đã hiểu những đạo lý này xong mà vẫn tạo tác thì phạm hai tội nặng, tức là thêm tội phá giới. Giới luật căn bản trong năm giới có không sát sanh, đây là giới sát sanh, lại thêm một tội phá giới nữa. Chưa học Phật, chưa nghe đến Phật pháp, sát sanh là tách tội, không kể là bạn thọ giới hay chưa thọ giới đều là có tội. Chúng ta biết được quả báo đáng sợ thì nhất định không thể làm những việc này. Tôi học Phật và biết được đạo lý này xong liền ăn chay trường, phóng sanh. Cả đời này những việc tu phước mà tôi làm chỉ có ba việc: Phóng sanh, in kinh, giúp đỡ bệnh khổ. Tôi không có phước báo, khả năng tiền bạc rất có hạn, có một chút [tiền] cúng dường, tôi làm những việc gì? Phóng sanh, quyên tặng cho bệnh viện để mua thuốc men cho người nghèo, thứ ba chính là in kinh bố thí. Những việc khác tôi đều không làm. Bản thân tôi không chủ trương xây đạo tràng, thế nên cũng có quả báo, quả báo là không có chỗ ở, cả đời ở nhờ đạo tràng người khác, cũng rất tốt, bản thân không có đạo tràng. Thực tế, nguyên nhân là phước báo của mình quá nhỏ, ít làm việc tốt, ít công đức; xây một đạo tràng cần phải có phước báo lớn, tôi không có phước báo lớn như vậy. Lúc chưa học Phật, tạo tội nghiệp rất nặng, lúc còn đi học thì làm “thân Phật ra máu”, tôi đã kể cho các bạn nghe rồi; tạo tội nghiệp đọa địa ngục A-tỳ, săn bắn cũng là tội báo của địa ngục A-tỳ. Thế nên trước đây người ta nói tôi đoán mạng, ngay cả Phật Sống Cam Châu cũng nói tôi đoán mạng, không có phước báo; người thì rất thông minh, có một chút trí tuệ nhỏ, nhưng đáng tiếc là không có phước báo, đoán mạng. Ngài nói cho tôi biết, tôi thừa nhận, tôi tin tưởng, lúc trước tạo tội nghiệp nên phải chịu những quả báo này, đáng phải nhận số mạng như vậy, còn nói gì được nữa? Thế nên tôi cũng không oán trời, không trách người. Phật Sống Cam Châu nói với tôi, Ngài nói: “Những năm gần đây ông giảng kinh thuyết pháp, công đức ấy rất lớn!” Ngài nói: “Không những ông có phước báo mà còn rất trường thọ”. Ngài Cam Châu nói những lời này với tôi, năm sau thì Ngài vãng sanh. Ngài là bạn cũ của tôi, là “đồng tham đạo hữu”.

Nhược ngộ bội nghịch phụ mẫu giả, thuyết thiên địa tai sát báo.

Đây là bất hiếu cha mẹ, không những không hiếu thuận mà còn phản nghịch cha mẹ, lời nói hành động làm tổn thương cha mẹ, thời xưa cũng có nhưng ít; hiện nay thì rất nhiều. Lúc trước khi tôi còn đi học ở Đài Trung, thầy Lý kể cho chúng tôi một câu chuyện, đây là chuyện có thật thời nhà Thanh. Chuyện này kể cách đây cũng đã lâu rồi, lúc đó Ngài nói ra địa danh nhưng bây giờ tôi cũng không nhớ rõ nữa. Lúc trước, đời Thanh có một người con giết cha của mình, đây là [tội] bội nghịch cha mẹ.

Bấy giờ triều đình nhà Thanh hạ lệnh, tri huyện ở địa phương ấy, tức là huyện trưởng bị cách chức, còn phải ngồi tù, phán tội phải ở tù. Tại sao? Quan địa phương không dạy tốt dân chúng, bởi vì họ không làm tròn trách nhiệm, thế nên người đứng đầu ở địa phương ấy phải bị cách chức, tra hỏi. Tuần Phủ là người có chức tương đương với Tỉnh trưởng sẽ ghi chép tội này, xử phạt thật nặng. Quý vị là quan viên địa phương, quan địa phương được gọi là quan phụ mẫu, quý vị dạy kiểu gì mà người ta lại làm ra như vậy? Xử phạt như vậy còn chưa đủ, còn phải phạt thêm nữa, thành trì khi trước đều có tường thành, liền phá bỏ một góc tường thành để nói rõ với mọi người rằng, địa phương ấy xuất hiện một người đại bất hiếu như vậy, đó là sự sỉ nhục của người toàn địa phương ấy, tường thành đó phá bỏ đi một góc. Trước đây hay nói “Hoàng đế chuyên chế”, Hoàng đế thật sự chịu trách nhiệm, chứ không phải không chịu trách nhiệm. Ông ta giao trách nhiệm cho quan viên địa phương, người đứng đầu phải thay ông ta phụ trách, giữ gìn phong tục tốt đẹp, phải giáo hóa, phải làm tốt. Hiện nay báo chí thường đăng các thông tin, ai chịu trách nhiệm [với các thông tin này]? Không có người chịu trách nhiệm. Dân chủ, mọi người đều làm chủ, mọi người làm chủ [nhưng] mọi người không chịu trách nhiệm, cứ đùn đẩy trách nhiệm cho người khác vậy thì xã hội này làm mà sao tốt cho được?

Lúc trước Pháp sư Diễn Bồi có một lần ở đây nói chuyện, Ngài hỏi tôi: “Pháp sư Tịnh Không, rốt cuộc là ông tán thành quân chủ hay là dân chủ?” Tôi nói: “Tôi tán thành quân chủ”. Ngài nói đùa: “Ông lạc hậu rồi”. Tôi nói: “Tôi đâu có lạc hậu. Nếu so sánh kỹ quân chủ và dân chủ, thì quân chủ có nhiều điểm tốt hơn dân chủ. Quân chủ chịu trách nhiệm, còn dân chủ không chịu trách nhiệm”. Tôi nói lời này không quá đáng, sự thật bày trước mắt. Ông vua mong muốn quyền lực của mình tiếp nối mãi tới đời sau nên ông ấy nhất định phải làm cho tốt; người tiếp nối ngôi vị ông, thái tử kế vị, vua phải tìm vị thầy giỏi nhất toàn quốc về dạy dỗ, uốn nắn, để cho thái tử nhận được giáo dục tốt đẹp nhất; biết thương yêu quốc gia, thương yêu nhân dân, biết cách đem lại phước lợi cho nhân dân thì chính quyền của họ mới có thể duy trì, mới có thể truyền cho con cháu. Nếu ông vua làm không tốt thì chính quyền của ông sẽ bị người khác lật đổ, thế nên ông làm hết sức thận trọng, e dè. Dân chủ là nhiệm kỳ bốn năm, sau bốn năm thì giao cho người khác, nên họ không suy tính lâu dài. Thời đại quân chủ, họ nghĩ là kế sách lớn trăm năm, họ có thể nghĩ đến một trăm năm thì quốc gia của họ có thể duy trì một trăm năm, nếu họ nghĩ đến hai trăm năm thì quốc gia của họ có thể duy trì đến hai trăm năm. Họ không thể chỉ nghĩ đến vài năm mà thôi, nếu chỉ nghĩ đến vài năm thì chính quyền của họ khó tránh khỏi bị lật đổ. Cho nên chúng ta phải quan sát sự thật một cách khách quan.

Ông Tôn Trung Sơn lật đổ chế độ chuyên chế, xây dựng chế độ cộng hòa, ý tưởng của ông thật ra vô cùng tốt đẹp, tiếc là thọ mạng quá ngắn nên ý tưởng đáng biểu dương này của ông vẫn chưa đạt được. Ông xây dựng một chính đảng, dùng chính đảng này để thay thế cho một gia tộc, lý tưởng và quan niệm của ông là như vậy. Tập hợp ưu điểm của quân chủ và dân chủ, tránh được khuyết điểm của quân chủ và dân chủ, tôi rất kính ngưỡng, khâm phục ông Tôn. Ông lập một đảng chuyên chính, trong đảng đó đều do dân chủ tuyển chọn ra, nhưng chuyên chính có cái hay của quân chủ. Ông chọn những ưu điểm trong nước và ngoài nước, xưa và nay, lược bỏ khuyết điểm, dùng phương pháp này để trị quốc. Đế vương thời xưa là gia tộc, đây là những người trong một nhà cai trị quốc gia; hiện nay xây dựng một chính đảng, là muốn những nhân tài có trí tuệ trên toàn quốc hợp lại với nhau để lãnh đạo một đất nước, dùng phương pháp này để thay thế một gia tộc. Cách suy nghĩ này rất hay, không phải là chính trị đa đảng. Cách suy nghĩ rất tốt, đáng tiếc là chưa làm được, người hiểu rõ lý tưởng và quan niệm này không nhiều. Tại sao không thể phát huy rộng rãi lý tưởng và quan niệm này? Truy tìm đến nguồn gốc vẫn là một câu: Không đọc sách thánh hiền. Nếu như có thể dùng tinh thần giáo dục truyền thống vốn có của Trung Quốc, thì lý tưởng và quan niệm này của ông có thể xây dựng vững chắc, khó bị thay đổi, đó thật là điều may mắn của quốc gia, dân tộc. Thế nên chúng ta xem xét vấn đề phải nhìn cho sâu, phải nhìn cho xa, phải có khả năng quan sát lịch sử. Người Trung Quốc nói “sử thật”, kinh luận là học vấn, lịch sử là kiến thức. Vậy thì bạn mới có thể hiểu một cách khái quát về chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sanh, mới có thể tránh khỏi rất nhiều sai lầm; thật sự vì nhân dân, vì quốc gia, vì mưu cầu hạnh phúc cho chúng sanh, như vậy mới là người có học vấn, có trí tuệ, có nhân từ.

Kinh điển Phật giáo có thể nói là điển tịch có trí tuệ cứu cánh viên mãn, nhưng người có thể hiểu rõ càng ít hơn. Tại sao không thể lý giải? Nhất định phải đem những tật xấu, tập khí *tham, sân, si, mạn* loại bỏ thật sạch sẽ thì mới có thể lý giải. Chỉ một điểm này thôi cũng là quá khó, quá khó rồi! Có một phàm phu nào mà không tham, sân, si? Nhà Nho hiểu rõ đạo lý này, hy vọng bạn có thể khắc phục, đè nén thì được rồi, họ không bảo bạn đoạn dứt. Mục đích của Phật pháp là dạy bạn siêu việt Tam giới, muốn siêu việt tam giới thì không đoạn không được. Nhà Nho chưa có siêu việt Tam giới, Hay nói cách khác, chỉ giảng đến nhân thiên. Thiên vẫn là Dục giới, còn chưa tới Sắc giới, chưa có đoạn dứt dục vọng, chỉ dạy bạn khống chế dục vọng, không cho dục vọng tăng trưởng. Có bao nhiêu đó thôi thì được rồi, đừng để cho nó tăng thêm, họ dạy như vậy. Mục đích của Phật pháp là phải siêu việt Tam giới, muốn siêu việt Tam giới thì nhất định

phải đoạn. Chúng ta hiểu rõ, duy chỉ có đoạn dứt phiền não thì trí tuệ Bát-nhã vốn đầy đủ trong tự tánh mới có thể hiện tiền, nếu không đoạn phiền não thì chắc chắn không thể hiện tiền. Phật nói: *“Hết thấy chúng sanh đều có trí tuệ, đức tướng của Như Lai”*, cho nên hết thấy chúng sanh cùng chư Phật Như lai không hai không khác. Tại sao hiện nay trên hình thức lại có sai khác lớn đến như vậy? Trí tuệ đức tướng của chúng ta đang có chướng ngại, Phật không có chướng ngại. Chướng ngại là gì? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây là ba chướng ngại to lớn. Thế nên chúng ta vốn có trí tuệ cứu cánh viên mãn, trí tuệ giờ không còn nữa, trí tuệ biến thành phiền não; vốn dĩ là không sanh không diệt, cảnh giới đại Niết-bàn, đại Niết-bàn biến thành sanh tử luân hồi, bạn nói có oan uổng hay không! Vốn là có sẵn phước đức viên mãn, hiện nay phước đức đã biến thành nghiệp chướng, sống những ngày tháng đau khổ đều là do không thể loại bỏ những lớp chướng ngại này.

Thế nên lời đức Phật dạy cho chúng ta là lời tốt, là lời thật, dạy chúng ta *“diệt trừ tham sân si, siêng tu giới định tuệ”*, đây là một con đường sống, là con đường xuất ly lục đạo luân hồi, là con đường sáng thoát ly biển khổ. Những thứ nhân quả này, chúng ta đọc xong rồi phải hiểu rõ, nhân gì sẽ tạo ra quả báo gì. *“Trời đất tru lục”*, bội nghịch cha mẹ chịu những sự trừng phạt của pháp luật thế gian này là hoa báo, quả báo là ở địa ngục. Những chuyện này trong bút ký của Trung Quốc ngày xưa được ghi chép lại rất nhiều, trong Chính Sử cũng có ghi chép, đều là sự thật, không phải giả. Hiện nay người bội nghịch cha mẹ rất nhiều, hình như không có quả báo, chư vị còn trẻ tuổi, hãy đợi thêm vài năm nữa thử xem, xem có quả báo hiện ra hay không? Đã tạo nhân thì không thể nào không có quả báo. Câu phía sau, chúng tôi đọc lên càng có cảm nhận sâu sắc hơn.

Nhược ngộ thiêu sơn lâm mộc giả, thuyết công mê thủ tử báo.

Thời gian trước đây Singapore bị nạn khói mù bao phủ, nghe nói Malaysia, Indonesia, khắp nơi đều đốt núi rừng. Nhất định phải biết, trong tất cả tạo tác tội nghiệp thì tội đốt núi rừng là nặng nhất. Bạn thử nghĩ xem, một ngọn lửa đốt lên có bao nhiêu sinh linh phải mất mạng? So với săn bắn còn nhiều hơn không biết gấp bao nhiêu lần. Chúng ta dùng cách gì để săn bắn cũng không hại nhiều chúng sanh bằng thiêu đốt núi rừng. Khi đốt một khu rừng này, số chúng sanh bị giết hại phải tính đến hàng triệu, chục triệu con, những động vật nhỏ này một con cũng không chạy

thoát. Thật ra tạo hết thấy tội nghiệp cũng không nặng bằng việc này, đây là đại giới sát sanh.

“Cuồng mê thủ tử”, quả báo hiện đời là hoa báo, quả báo chắc chắn ở tại địa ngục A-tỳ. Thọ tội ở địa ngục A-tỳ, trong kinh nói là vô số kiếp. Sau vô số kiếp được thoát ra, tương lai phải đền mạng cho hết thấy những chúng sanh bị giết hại, không thể nói giết rồi thì xong chuyện, dọa địa ngục, thọ tội địa ngục xong thì hết chuyện, vậy thì quá lợi cho bạn rồi. Thiếu tiền phải trả tiền, thiếu mạng phải đền mạng, bạn nói nhân quả này đáng sợ biết bao. Bạn giết một chúng sanh tương lai phải đền một mạng, giết hai chúng sanh thì phải đền hai mạng, bạn giết bao nhiêu thì tương lai phải đền bấy nhiêu mạng. Tu hành chúng quả cũng không tránh được, không thể nói tu hành chúng quả rồi thì hết chuyện, có thể thiếu tiền khỏi trả tiền, thiếu nợ mạng khỏi đền mạng, nếu vậy thì Phật pháp không phải đã phá hoại định luật nhân quả rồi hay sao? Chư vị phải biết, đức Phật Thích Ca Mâu Ni thành Phật rồi vẫn phải chịu quả báo ba tháng ăn lúa dành cho ngựa. Bạn nghĩ xem nhân quả báo ứng, thành Phật rồi cũng không thể tránh khỏi. Trong “Cao Tăng Truyện” các bạn thấy An Thế Cao, Ngài hai lần trả nợ mạng ở Trung Quốc, đời trước đã ngộ sát người ta nên đời này cũng bị người ta ngộ sát, bị giết chết; chứng minh cho chúng ta “nhân duyên quả báo tơ hào không sai”. Ngài là người đã chứng quả, người chứng quả tự mình rõ ràng, cam tâm tình nguyện trở lại để đền mạng, chịu cho người ta giết, trả một cách rất vui vẻ vì thế nợ được thanh toán, đã trả dứt.

Ngày nay nếu chúng ta nói bị người ta ăn trộm, bị người ta cướp đoạt, bị người ta làm hại, trong kinh đức Phật dạy “hãy nghĩ như mình trả nợ”. Vì chúng ta không có trí tuệ, không có thần thông, không biết chuyện quá khứ, trong tâm nghĩ trả nợ, rất vui vẻ không có một chút gì tâm oán hận. Bị người ta gạt, bị người ta hãm hại, phải nghĩ là mình trả nợ, món nợ này đến đây là kết thúc. Nói thật ra không phải là mình thiếu họ thì là họ thiếu mình, không phải là chuyện như vậy hay sao? Tôi thiếu họ, tốt lắm, tôi trả hết. Họ thiếu tôi, không cần nữa, đừng để đời sau sanh đến lại phải đi đòi nợ, cứ đòi tới đòi lui, dây dưa mãi không dứt? Thiếu người ta thì trả cho họ, người ta thiếu thì thôi, không cần nữa, bớt phiền! Như vậy mới là cách làm thông minh trí tuệ. Câu này chúng ta không những phải ghi nhớ, mà phải thường xuyên nói cho người khác nghe, giết hại sinh mạng chắc chắn là phải đền mạng. Bạn châm lửa đốt rừng núi, bạn có biết rằng, bạn đã giết hại bao nhiêu sinh linh hay không? Có bao nhiêu con kiến, động vật nhỏ ở dưới đất? Tương lai phải đền mạng, dù dọa vào cõi súc sanh để đền mạng vẫn chẳng hết. Sống trong một đời có mấy mươi năm ngắn ngủi, tạo

ra những tội nghiệp mà vô lượng kiếp trả cũng không hết, quá đáng sợ! Trong đời này của chúng ta, nếu như thật sự giác ngộ, thật sự có trí tuệ, đời sống có gian khổ cách mấy cũng không sao hết, tuyệt đối không thể chiếm lấy một chút tư hào lợi ích gì của người khác. Nhất định phải giữ tâm tốt, làm việc tốt, tu thiện tích đức, đời này sau khi chết rồi thì đời sau có chỗ tốt để đi, đời sau nhất định sẽ không đọa vào tam ác đạo, đọa vào tam ác đạo thì đáng sợ lắm.

Có thể có bạn đồng tu sẽ nói tôi đã tạo những tội nghiệp này rồi thì phải làm sao? Chính bản thân tôi là một thí dụ, một thí dụ rất tốt. Hồi còn trẻ ham ăn, ăn thịt chúng sanh, thịt của gia súc nuôi trong nhà ăn không ngon, ăn thịt rừng ngon hơn, ngày nào cũng đi săn bắn. Thế nên gặp báo ứng, quả báo đoản mạng; đoản mạng là quả báo hiện đời, quả báo tương lai là đọa địa ngục A-tỳ. Sau khi ra khỏi địa ngục A-tỳ thì từng món, từng món mà trả nợ, bạn đã tạo ra nhân thì đâu có lý nào không bị quả báo? Nhưng Phật nói cho chúng ta biết, chỉ cần bạn hơi thở vẫn chưa dứt thì bạn vẫn được cứu. Tuy đã tạo tội nghiệp địa ngục A-tỳ nhưng Phật vẫn còn cách cứu. Vấn đề là bạn có tin tưởng hay không? Nếu bạn không tin thì không có cách gì cứu được bạn, nếu bạn chịu tin thì bạn vẫn được cứu. Phật dạy bạn: “Sám trừ nghiệp chướng”, trong kinh chúng ta xem thấy vua A-xà-thế tạo tội ngũ nghịch, giết cha, hại mẹ, cấu kết với Đề-bà-đạt-đa phá hoại tăng đoàn, phá hòa hợp tăng, Đề-bà-đạt-đa làm thân Phật chảy máu. Hai người ác này, đến lúc lâm chung vua A-xà-thế mới giác ngộ biết được lúc trước đã tạo ra tội lỗi lớn, biết sai rồi, hướng về Phật cầu sám hối. Phật dạy ông ta niệm A Di Đà Phật cầu sanh Tịnh độ, ông dùng tâm chí thành, chân thành sám hối, sức mạnh của việc sám hối vượt hơn nghiệp lực, ông vãng sanh về Thế giới Cực Lạc. Vả lại phẩm vị vãng sanh rất cao, Phật nói ông ta vãng sanh thượng phẩm trung sanh. Người học Phật chúng ta xem đến chỗ này thì không phục, tạo tội nặng như vậy vãng sanh hạ hạ phẩm kể ra cũng là tốt lắm rồi, làm sao có thể thượng phẩm trung sanh? Thế mới biết sức mạnh của việc sám hối không thể nghĩ bàn. Một niệm ăn năn sám hối thì người ấy là chí thiện, chân thật là người thiện, ngàn ngữ chúng ta thường nói: “Lãng tử quay đầu, vàng không đổi” ông ta thật sự đã quay đầu, vừa quay đầu thì siêu phàm nhập thánh. Nói cho chư vị biết, siêu phàm nhập thánh thì không chịu tội nghiệp nơi địa ngục nữa, có thể tránh khỏi. Nợ còn phải trả không? Vẫn phải trả. Trả bằng cách nào? Bồ Tát thuyết pháp độ chúng sanh là trả nợ. Trong khi độ chúng sanh cũng gặp rất nhiều sự việc không vừa ý, tất cả đều là trả nợ. Giống như đức Phật Thích Ca, đây là trên quả vị Như Lai độ chúng sanh, nhưng trong đời chúng xuất gia của Ngài vẫn có Lục Quân tỳ-kheo, Đề-bà-đạt-đa, mỗi ngày đều nhiễu loạn, mỗi ngày đều gây rắc rối cho Ngài, đây là trả nợ, oán

thân chủ nợ đòi quá khứ. Thế nên năm xưa lúc đức Thế Tôn còn tại thế đã biểu diễn, làm gương cho chúng ta thấy, lão nhân gia Ngài cũng không tránh khỏi, chúng ta là pháp sư xuất gia đời sau bị một số người bịa đặt gây sự, hủy báng, hãm hại cũng là chuyện bình thường. Đời Minh, Đại sư Hám Sơn còn phải ngồi tù mấy năm. Bên Thiên tông là Đại sư Lục Tổ Huệ Năng phải lẩn trốn trong nhóm thợ săn hết 15 năm, Ngài chân chánh là Bồ Tát minh tâm kiến tánh, không phải là người thường. Làm người thấp kém trong nhóm thợ săn; làm những công việc như nấu cơm, giặt quần áo, chăm sóc cho những người thợ săn này, thời gian không phải ngắn, 15 năm, chịu sỉ nhục lớn đến như vậy. Đây là tội nghiệp đời trước, oán gia trái chủ, bạn không thể nào không trả. Từ những chỗ này chúng ta tưởng tượng đến được, trong kinh đức Phật dạy cho chúng ta những chân tướng sự thật này, nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, đúng như lời nói: *“Không phải không báo, mà là thời giờ chưa đến”*. Thời tiết nhân duyên cũng là nhân duyên quả báo rất phức tạp, một ngày nào đó sẽ gặp phải duyên này, sẽ có một ngày bạn phải thọ quả báo. Câu tiếp theo là:

Nhược ngộ tiền hậu phụ mẫu ác độc giả, thuyết phản sanh tiên thát hiện thọ báo.

Thế gian chúng ta hay gọi là “cha dượng, mẹ kế”, bởi vì không phải là con ruột nên thường ngược đãi. Hiện nay nó còn nhỏ, bạn ngược đãi nó, nó sẽ ghi hận trong lòng, tương lai bạn già rồi, nó thì đã lớn, nó sẽ báo thù bạn, báo ứng hiện đời mà. Thế nên Phật dạy chúng ta một nguyên tắc chung, cương lĩnh chung, chúng ta phải ghi nhớ “đừng kết oán thù với hết thảy chúng sanh”, đây là nguyên tắc, cương lĩnh chung. Thà bị người ta sỉ nhục, hãm hại, chúng ta nhất định không thể có một ý niệm muốn báo thù, đời này chúng ta mới có thể siêu việt Tam giới. Nếu có một ý niệm oán trời trách người, có một ý niệm oán hận; hay nói cách khác, thì bạn vẫn phải trôi lăn trong lục đạo y như cũ. Quan hệ của bạn đối với những oán thân chủ nợ này không có cách gì thoát khỏi, đời đời kiếp kiếp báo đền lẫn nhau, lần sau sẽ tàn khốc hơn lần trước, bạn tạo nên những tội nghiệp cực nặng này rất đáng sợ. Khi chư vị đọc nhiều kinh điển Đại thừa rồi, chân thật là sợ dựng đứng cả lông tóc. Những tội nghiệp chúng ta đã tạo trong quá khứ không những đời này, đời này chúng ta tự biết được, còn có đời quá khứ, những tội nghiệp tích lũy từ quá khứ vô thủy còn kinh khủng nữa! Càng nghĩ càng đáng sợ, càng nghĩ mới biết sự việc này nghiêm trọng, đáng sợ lắm! Bạn phải trôi lăn trong lục đạo, oán thân chủ nợ vô lượng vô biên, làm sao có được ngày tháng sinh sống thoải mái?

Do đó, chúng ta bình tĩnh quan sát thế gian này có người nào không đau khổ cơ chứ? Bất luận là bạn ở trong thế gian này hưởng giàu sang đến mức nào, tuy bạn hưởng giàu sang nhưng oán thân chủ nợ của bạn vẫn đang vây quanh bạn, tử mĩ mà quan sát thì thấy ngày tháng của họ không thoả mái chút nào, chúng ta phải rõ ràng, phải sáng tỏ. Chúng ta gặp được Phật pháp nên mới tìm thấy một con đường sống sót, tìm được một lối thoát thoát khỏi sanh tử luân hồi; nhưng chỉ là tạm thời thoát khỏi những oán thân chủ nợ này, không phải là thoát khỏi vĩnh viễn, là tạm thời thoát khỏi. Sau khi thoát khỏi, chúng ta đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, đến đó làm Bồ Tát, làm Phật rồi quay trở lại để trả nợ. Trong kinh đức Phật nói rất rõ ràng “*Phật không độ người không có duyên*”, oán thân chủ nợ đối với tôi đều có duyên, tương lai tôi sẽ độ họ. Từ đây có thể biết oán thân chủ nợ nhiều cũng không phải là không tốt, tốt chứ, tương lai độ chúng sanh nhiều; quay trở lại giúp họ thành Phật, giúp họ cũng có thể thoát khỏi biển khổ, câu sau cùng:

Nhược ngộ võng bổ sanh sô giả, thuyết cốt nhục phân ly báo.

Đây cũng là việc đích thân tôi đã từng trải qua, tôi đã làm chuyện này, phải chịu báo ứng này. Trong đời tôi, người thân không thể đoàn tụ. Lúc mở quyển kinh này ra, tôi tạo cái nhân này, chịu quả báo này rõ ràng như vậy, sáng tỏ như vậy, đích thân trải qua nên cảm thọ vô cùng sâu sắc. Xem tiếp đoạn sau:

Nhược ngộ hủy báng Tam Bảo giả, thuyết manh lung âm á báo.

Những lời này đức Phật nói trong kinh đều là nói về hoa báo, quả báo là ở địa ngục. Chúng ta gộp câu dưới đây xem một lượt:

Ngược ngộ khinh pháp mạn giáo giả, thuyết vĩnh xử ác đạo báo.

Chúng ta gộp hai câu này lại để giảng. Coi thường Phật pháp, chểnh mảng việc hoằng pháp, “Giáo” là hoằng pháp lợi sanh, dùng tâm khinh mạn đối với những chuyện này; nói cách khác là, không xem trọng. Tại sao lại có quả báo nặng như vậy? Từ Phật pháp chúng ta cũng có thể liên tưởng đến thế pháp, trong thế pháp thì giáo dục là căn bản, căn bản của hạnh phúc cá nhân, căn bản của gia đình mỹ mãn, căn bản của xã hội an định, căn bản của thế giới hòa bình; nếu bạn phá hủy căn bản này thì thế

gian làm sao không loạn cho được? Sự giáo học của nhà Nho thật ra mà nói, tuy chính sách, phương hướng, mục tiêu của giáo dục Trung Quốc là do Hán Vũ Đế chế định. Quốc gia lấy chuyện này làm tông chỉ giáo dục, mãi cho đến Mãn Thanh triều đại thay đổi không ngừng, nhưng chính sách giáo dục của Trung Quốc không có thay đổi, suốt cả hai ngàn năm không thay đổi. Vào một lúc nào đó nếu quốc gia thật sự chấp hành, có thể làm thêm vài phần thì quốc thái dân an; nếu không coi trọng thì thiên hạ đại loạn, có thể thấy được bằng chứng rất rõ ràng ở trong lịch sử. Trong Học Ký nói cho chúng ta biết, “kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên”, không sai tí nào. Xây dựng một quốc gia, một chính quyền, lãnh đạo nhân dân toàn quốc thì việc gì quan trọng nhất? Giáo dục, lấy giáo dục làm đầu. Nếu như là khinh chê giáo pháp thì vấn đề liền nghiêm trọng rồi.

Từ xưa đến nay, Trung Quốc không phải dùng “pháp” để trị quốc, người phương Tây hiện nay nói về “pháp trị”, người Trung Quốc chúng ta cao minh hơn họ, người Trung Quốc dùng “lễ trị”. Từ xưa đến nay Trung Quốc nói về “đạo, đức, nhân, nghĩa, lễ”, dùng năm thứ này để trị thiên hạ, để trị quốc. “Lễ chi dụng, hòa vi quý”, Phật pháp chúng ta nói về lục hòa kính, họ tuy không nói đến lục hòa, chỉ ít họ cũng nói về tam hòa. Ngày nay chúng ta đến Bắc Kinh thăm viếng Cố Cung của triều nhà Thanh, Cố Cung này trải qua ba triều Nguyên, Minh, Thanh, hoàng đế của ba triều đại này đều ở nơi ấy, hơn bảy trăm năm. Ngôi kiến trúc quan trọng nhất của Cố Cung, dân gian chúng ta gọi là “Kim Loan Điện”, thật ra không gọi là Kim Loan Điện, mà gọi là Thái Hòa Điện, nói đến hòa. Phía sau Điện Thái Hòa là Điện Trung Hòa, sau nữa là Điện Bảo Hòa. Bạn nghĩ xem có ý nghĩa gì? Đế vương có trí tuệ, thông minh, dùng Hòa để trị thiên hạ. Ý nghĩa này sâu rộng vô cùng, cho nên có thể kéo dài hơn 260 năm, không phải không có đạo lý. Nếu như những hoàng đế cuối triều Thanh như Từ Hi Thái Hậu còn giữ được những nguyên lý nguyên tắc này của tổ tiên thì ngày nay vẫn là thiên hạ của nhà Thanh, vẫn là nước Đại Thanh, làm sao có thể mất nước được? Vô cùng đáng tiếc, con cháu đời sau đã quên hết giáo huấn của tổ tông, mặc tình phóng túng nên mới mất nước.

Cho nên căn cứ trên nguyên lý và nguyên tắc của giáo dục Trung Quốc thì một chính quyền xây dựng có thể kéo dài ngàn năm, muôn đời, chỉ cần bạn làm theo thì nhân dân ai nấy cũng đều hưởng phúc, không nghĩ đến phải lật đổ chính quyền. Tại vì sao? Chính quyền quá tốt, chính phủ quá tốt, được dân cả nước ủng hộ. Nếu bạn làm không tốt, trái nghịch lòng người thì nhân dân mới tạo phản. Nếu bạn có thể thuận theo lòng người, đều có thể chân thật yêu dân như con, đều có thể chăm sóc chu đáo, yêu mến họ, lo lắng cho họ, toàn tâm toàn lực chăm lo đời sống cho họ,

nhân dân sao có thể không ủng hộ cho được? Chính quyền như vậy sẽ [duy trì] ngàn năm, muôn đời là lẽ đương nhiên. Nếu bạn không yêu nhân dân, bạn chà đạp nhân dân, không bảo hộ nhân dân, không lo cho sự sống còn của nhân dân thì nhân dân đương nhiên sẽ tạo phản. Lịch sử là một gương sáng, kinh luận là học vấn, lịch sử là giám sử, làm chứng minh cho chúng ta.

Giáo dục của nhà Phật đối với xã hội Trung Quốc Ảnh hưởng của giáo dục Phật Đà đối với việc trị loạn trong xã hội Trung Quốc cũng vô cùng rõ ràng. Bạn xem các triều đại Trung Quốc, triều đại nào hưng vượng nhất thì Phật pháp hưng thịnh nhất; còn triều đại nào suy bại nhất thì Phật pháp cũng suy bại, trong ấy có nhân quả liên đới lẫn nhau. Tại sao lại có hiện tượng này? Phật pháp dạy người làm thiện. Phật pháp hưng vượng, lòng người lương thiện; Phật pháp suy bại, hay nói cách khác, người tin Phật ít, người thiện ít, tâm thiện ít thì người làm ác sẽ nhiều. Thế nên sau khi Phật pháp truyền đến Trung Quốc, những vua chúa các triều đại Trung Quốc không có một ai không hết lòng nỗ lực để học tập, giúp Phật pháp phát dương quang đại, giáo dục nhà Phật phổ biến, mở rộng đến dân gian, tạo nên phong khí tốt đẹp trong xã hội. Người người đều biết nhân quả báo ứng thì khởi tâm động niệm tự nhiên sẽ biết thâu liễm, không cần pháp luật. Đây tuyệt đối không phải là chính sách ngu dân; tuyệt đối không phải lừa gạt lão bá tánh, trong đây có chân lý, chân tướng sự thật. Câu tiếp theo là:

Nhược ngộ phá dụng Thường Trụ giả, thuyết ức kiếp luân hồi địa ngục báo.

“Phá dụng Thường Trụ”, phía trước đã nói đây là thuộc về giới trộm cắp. Trộm vật thường trụ, trong kinh đức Phật nói: Tạo tội nặng gì Phật, Bồ Tát cũng có thể cứu, chỉ có trộm đồ thường trụ thì Phật không thể cứu. Nếu chúng ta phạm tội này thì phải làm sao? Tội này rất dễ phạm. Chúng ta trộm cắp, trộm vật của một người thì kết tội nhẹ, tương lai trả nợ thì chỉ trả một người. Nếu như trộm đồ của quốc gia thì rất phiền phức, tương lai trả nợ thì phải trả hết những người trong nước đó, họ đều là chủ nợ. Tài vật của quốc gia từ đâu đến? Đến từ tiền đóng thuế của nhân dân. Thế nên người nào cũng là chủ nhân, tương lai khi trả nợ thì bạn phải trả cho từng người, từng người một. Trung Quốc có 1,3 tỷ người, 1,3 tỷ người này đều là chủ nợ của bạn, bạn phải trả nợ một nghĩ. Thường trụ trong nhà Phật càng ghê gớm hơn nữa, nhưng chư vị phải biết hiện nay sự thật không phải vậy.

Lúc trước tôi giảng kinh ở Đài Loan có một lão cư sĩ, ông cụ đã qua đời, vãng sanh được nhiều năm rồi. Có một lần cụ đặc biệt mời tôi ăn cơm, chỉ mời một mình tôi, chỉ có hai người chúng tôi vào tiệm ăn. Tôi nói: “Lão cư sĩ hôm nay mời tôi có chuyện gì không?” Cụ nói: “Tôi có một vấn đề rất nhức đầu muốn hỏi Pháp sư.” Tôi nói: “Vấn đề gì?” Cụ nói: “Phá hòa hợp tăng, ăn cấp đồ của thường trụ phải đọa địa ngục A-tỳ, vĩnh viễn không thể thoát thân, phải làm sao đây?” Nghe xong tôi cười và nói: “Cụ ở chỗ nào nhìn thấy Tăng đoàn hòa hợp, cụ thấy ở đâu?” Tôi vừa hỏi như vậy, cụ sau khi nhớ lại thì ngẩn người ra. Tôi nói: “Cả đời tôi đi giảng kinh thuyết pháp ở rất nhiều nơi, tôi chưa từng gặp Tăng đoàn hòa hợp.” Tại sao vậy? Người xuất gia đều ở đó cãi lộn, đấu tranh. Tôi nói: “Cụ ở đâu gặp được một Tăng đoàn hòa hợp?” Vật thường trụ hiện nay là vật thường trụ gì? Chùa đó là nhà của họ, đó không phải là thập phương thường trụ, chúng ta đến nơi đó “quả đơn” cũng không được, họ không cho phép, vậy thì đâu phải là vật thường trụ? Đó là nhà của họ. Tôi vừa nói xong thì cụ ấy mới vỡ lẽ. Tôi nói: “Việc phá hòa hợp tăng đó không phải là “phá hòa hợp tăng” [theo đúng nghĩa], mà là phá nhà của người đó”; trộm vật thường trụ là trộm vật trong nhà người đó, tội đó không có gì nặng cho lắm. Có ba người đến năm người trú trong chùa ấy thì tương lai trả nợ cho ba đến năm người. Tôi nói: “Cả đời tôi chưa từng gặp Tăng đoàn hòa hợp, chưa gặp đạo tràng thập phương thường trụ, chưa từng gặp”. Lại nói: “Nếu cụ gặp thì nói cho tôi biết”. Sau đó cụ suy nghĩ một lát rồi nói: Cũng chưa từng gặp qua. Tôi nói: “Vậy thì tốt rồi, chúng ta dùng cơm thôi nào”.

Thế nên chùa hiện nay gọi là chùa của con cháu, chùa nhỏ, đã biến chất rồi, không phải thập phương thường trụ. Tương lai Cư Sĩ Lâm nơi đây, Làng Di Đà xây xong, đó là thập phương thường trụ. Nếu trộm cấp đồ vật ở trong ấy thì kết tội cũng giống như đã nói trong kinh. Đạo tràng Cư Sĩ Lâm ở Singapore tuy là do cư sĩ tại gia xây dựng, nhưng đạo tràng này là thập phương thường trụ, bốn chúng đệ tử trong nhà Phật đều có thể quả đơn, đều không từ chối. Sau khi làng Di Đà xây dựng xong còn thù thắng hơn nữa. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nói với tôi, bất cứ người niệm Phật ở quốc gia hay khu vực nào, người xuất gia cũng được, tại gia cũng được, chỉ cần xin được quyền cư trú hợp pháp ở Singapore thì đạo tràng này đều sẽ tiếp đón. Bạn ở đây thật thà niệm Phật, tứ sự cúng dường [đều đầy đủ], cúng dường cho đến khi bạn vãng sanh, đây là thường trụ, chân chánh là thập phương thường trụ. Cư Sĩ Lâm, các bạn xem trai đường ở tầng dưới, mỗi ngày tiếp đãi ba bữa theo lối ăn tiệc Lưu Thủy,¹ ăn cơm khỏi phải trả

tiên, không kể bạn tin Phật hay không tin Phật, bạn đến thì đều có cơm ăn. Thậm chí khi bạn báng Phật, báng Pháp, bạn bước vào cửa cũng để cho bạn dùng cơm, tuyệt đối không từ chối. Chúng tôi thấy ở Cư Sĩ Lâm có rất nhiều người theo đạo khác, đạo Kitô, đạo Thiên Chúa, người ở gần đây đều tới dùng cơm, tất cả đều cúng dường, cúng dường bình đẳng, đây là thập phương thường trụ. Thế nên nơi đó một ngày có ba bữa ăn cơm, bạn hãy ăn tự nhiên, nhưng bạn không thể lén lấy gạo, lấy đồ ăn ở đó rồi đem về nhà, như vậy thì rắc rối ghê lắm, sự kết tội ấy là kết tội với thập phương thường trụ, không thể được. Người ta mở tiệm ăn chay, mở quán chay, khi bạn vào trong đó ăn cấp đồ ăn thì tội đó còn nhỏ, không có gì lớn. Cư Sĩ Lâm là thập phương thường trụ, sự kết tội này thì rất nặng.

Thế nên chúng ta ở ngay trong đời này gặp được thập phương thường trụ, thật ra chỉ có ở đạo tràng Cư Sĩ Lâm mà thôi. Họ chỉ có một điều kiện, là bạn chân thật tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh độ thì bạn có thể thường trú ở đạo tràng ấy. Nhưng người hiện nay không thật thà, vì mục đích ngăn ngừa điều xấu, có một số người giả vờ đến đó niệm Phật để tiếp nhận cúng dường, không phải chúng ta đã bị gạt, bị lừa rồi hay sao? Thế nên quy củ ở đó, là khiến cho bạn mỗi ngày phải đến Niệm Phật Đường để niệm Phật, những người cư trú ở nơi đây đều phải điểm danh, liên tiếp ba lần không có mặt ở Niệm Phật Đường thì sẽ mời bạn dời khỏi, mời bạn đi nơi khác, nơi đó không cho bạn ở lại nữa. Bạn phải đến Niệm Phật Đường, một thời khóa cũng không thiếu thì thường trụ ở đó sẽ hoan nghênh, cúng dường bạn; bạn thật sự vì sanh tử, thật sự muốn thoát ra khỏi Tam giới, thật sự muốn cầu sanh Tịnh độ, họ hoan hỷ cúng dường cho bạn, thế nên duyên này vô cùng thù thắng. Lúc chúng tôi giảng kinh Hoa Nghiêm đã có nói với chư vị, Tỳ Lô Giá Na Phật xây dựng thế giới Hoa Tạng, cúng dường, thành tựu cho những người tu hành; A Di Đà Phật xây dựng Thế giới Cực Lạc giúp cho những người niệm Phật, thành tựu cho họ làm Phật. Ngày nay Cư Sĩ Lâm thành lập đạo tràng này để thành tựu cho những người niệm Phật ở mọi địa phương trên thế giới, giúp cho họ vãng sanh Tịnh độ, không thể nghĩ bàn. Đây thật sự là đạo tràng hy hữu khó gặp trên thế giới. Chúng ta không dám nói là sau này sẽ không còn, nhưng đây thực sự là chưa từng có; đạo tràng do cư sĩ xây dựng, thật hiếm có khó gặp. Thế nên vật thường trụ chúng ta phải hiểu rõ, nhân quả ở trong đây không thể nghĩ bàn.

Nhược ngộ ô phạm vu tăng giả, thuyết vãng tại súc sanh báo.

Ô là ô nhiễm, trong Phật pháp chính là phạm tội dâm dục. Vu là hủy báng, hủy báng người xuất gia, đây là ở mãi trong cõi súc sanh. “Vĩnh tại súc sanh báo” cũng là sau khi chịu tội báo trong địa ngục xong rồi, [tiếp tục] chịu quả báo súc sanh, quả báo này chắc chắn là ở địa ngục. Pháp sư Thanh Liên trong đoạn văn này dẫn ra một đoạn trong “kinh Thắng Thiên Tử” nói đến việc phó chúc chúng ta lưu thông bộ kinh này. “*Nếu có pháp sư lưu thông kinh này*”, như thế nào là lưu thông? Có phải là chúng ta in ra nhiều một chút rồi tặng cho người ta thì gọi là lưu thông? Không phải, phạm vi đó quá nhỏ. Y giáo phụng hành mới gọi là lưu thông, chúng ta phải làm gương cho người ta xem, đó gọi là lưu thông, vậy mới hữu dụng, mới thật sự lợi ích chúng sanh. Đây là việc trong kinh thường nói đến: Thọ trì, đọc tụng, vì người diễn nói. Diễn là biểu diễn, làm ra cho người ta xem, chân thật y giáo phụng hành, triệt để y giáo phụng hành. Những chỗ có pháp sư, có kinh điển, có đạo tràng chính là chỗ có chư Phật Như Lai, công đức lợi ích này Phật, Bồ Tát cùng nói cũng nói không hết, chúng ta phải sáng tỏ đạo lý này. Xem tiếp kinh văn bên dưới:

Nhược ngộ thang hỏa trăm chước thương sanh giả, thuyết luân hồi đệ thưởng báo.

Phía dưới nói về tạp nghiệp báo, phía trên những gì chúng ta nhìn thấy đều là ác nghiệp. Mấy câu này, chúng ta đọc xong cảm khái muôn vàn, đều đã tạo. “Thang hỏa” là gì? Lấy thịt chúng sanh đem nấu; chặt từng dao từng dao một là “trăm chước”. Ngày nay chúng ta giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh, trong kinh đức Phật nói: “*Người chết làm dê, dê chết làm người*”, tương lai chúng ta chết đi đọa vào nẻo súc sanh, chúng nó sanh làm người cũng sẽ đem chúng chúng ta chặt ra từng miếng, từng miếng mà ăn, “*luân chuyển báo đền lẫn nhau*”. Ngày nay chúng ta ăn thịt nó, tương lai nó ăn thịt chúng ta, cứ đền trả lẫn nhau dây dưa không dứt. Hiện nay tai nạn trên thế gian nhiều như vậy là do nguyên nhân gì? Nghiệp sát quá nặng. Không những chỉ ăn thịt chúng sanh, mà còn ăn những con vật còn sống, bạn nói xem, như vậy thì làm sao được! Hiện nay tại sao tai nạn xảy ra nhiều hơn gấp mấy lần trước đây? Chúng ta bình tĩnh nghĩ thử xem, năm chục năm, sáu chục năm về trước, trước kháng chiến và trong thời kỳ kháng chiến, đây là việc tôi đích thân trải qua. Lúc đó đời sống nhân dân rất khổ, ở thôn quê khoảng một tháng mới bán thịt một lần, đâu phải ngày nào cũng có thịt ăn? Là việc không thể nào có được. Cả mấy làng, một tháng mới họp lại làm thịt một con lợn. Lúc làm thịt lợn thì tìm một cây cao, trên cây để một cành tre, trên cành tre treo một miếng giấy vàng, mọi người nhìn thấy thì biết ngày hôm ấy có bán thịt ở đó, mới

đi đến chỗ đó mua nửa cân, một cân thịt, mỗi tháng mới được ăn thịt một lần. Chỉ có vào dịp tết thì mới có thịt ăn mỗi ngày, do đó con nít đều mong đến tết. Hiện nay thì mỗi ngày đều là tết, mỗi ngày đều ăn thịt, mỗi ngày đều sát sanh, tai nạn quả báo bèn lập tức hiện tiền. Chúng ta phải bình tĩnh mà quan sát, mà suy nghĩ, thì sẽ tìm ra nguyên nhân thật sự. Thiên tai nhân họa xảy ra dồn dập không dứt, nhìn thấy mà ghê sợ, không biết nguyên nhân, đây là ngu muội, vô tri.

Không tin tưởng lời dạy của thánh nhân thế gian và xuất thế gian, không đọc sách thánh hiền, không tin lời thánh hiền nói, cho rằng mình thông minh trí tuệ hơn người xưa, người xưa lạc hậu rồi. Thông minh trí tuệ của người hiện nay vượt hơn người xưa quá nhiều, quá nhiều, người xưa đốt đèn dầu đâu có sáng bằng đèn điện hiện nay? Người hiện nay thông minh hơn người xưa, họ nói rất hùng hồn, mới nghe thì rất có đạo lý, nhưng thật ra không có đạo lý. Thông minh trí tuệ của người xưa có thể phát triển khoa học kỹ thuật như ngày nay hay không? Họ có năng lực này, có trí tuệ này. Tại sao không làm? Họ có đại đạo lý của họ. Nếu như hai ngàn năm trước đã bắt đầu làm thì thế giới này đã sớm hủy diệt từ lâu rồi. Thế nên họ không chịu phát triển, hy vọng người đời sống ở thế gian yên ổn lâu dài, chân thật trải qua đời sống của con người. Người hiện nay không sống cuộc sống của con người, mà là sống làm nô lệ cho cơ giới, khoa học, kỹ thuật, đâu phải đời sống của con người? Ý vị tình người không còn nữa, ngay cả nằm mộng bạn cũng không thấy được. Chúng ta đọc sách xưa, văn chương của người xưa, các tác phẩm văn học, đời sống của người trước xưa là sống trong tình thơ ý họa, đẹp biết bao! Đời sống của người hiện nay, là sống ở đâu? Sống trong yêu ma quỷ quái. Tôi không tiếp xúc, lâu lâu nhìn thấy những hình ảnh ca múa trên TV, đó là gì? Yêu ma quỷ quái. Âm thanh ấy giống như quỷ khóc, sói tru, [họ] sống cuộc đời như vậy. Họ đâu có hưởng thụ, chúng tôi thấy họ rất đáng thương, hoàn toàn là điên điên cuồng cuồng, giống như hút ma túy, chích morphine nên biến thành như vậy, đâu còn là hình dáng con người nữa? Khác thường! Thế nên chúng ta nhất định phải cảnh giác, cảnh giác cao độ.

Đọc tới câu này, chúng ta nhìn thấy những việc làm trong nhà bếp, bạn có thể không kinh hồn hoảng vía hay không? Sau khi đọc qua đoạn này trong kinh Địa Tạng thì nhất định chẳng dám ăn thịt nữa, không dám sát sanh nữa. Chúng ta học Phật, tuy là mình hiểu được đạo lý này, nhưng người trong nhà không tin, họ vẫn còn muốn ăn thịt; mỗi ngày vẫn phải cắt xẻ con vật, vẫn phải băm chặt, vẫn phải nấu nướng cho họ vậy thì phải làm sao? Tôi khuyên bạn, tốt nhất mỗi ngày tụng một cuốn kinh Địa Tạng hồi hướng cho người nhà. Bạn có tâm chân thành, Tam bảo gia trì, tương lai

tâm niệm của họ sẽ từ từ chuyển đổi trở lại, chân thành có thể cảm động lòng người. Dùng tâm chân thành thay cho cả nhà, cả nhà đều là oán thân chủ nợ, tôi không ăn nhưng phải làm thay cho họ, vậy không phải là oán thân chủ nợ sao? Thế nên bạn phải thay họ hồi hướng, phải thay họ sám hối, một ngày nào đó họ sẽ cảm động, họ sẽ quay đầu. Nếu họ không thể quay đầu, không cảm động, đó là vì tâm chân thành của chúng ta không đủ, sức lực của chúng ta chưa đạt đến mức, phải tự trách mình. Nhất định phải tìm thời gian để sám hối thay họ, lạy Địa Tạng Bồ Tát nhiều thêm, có thể lạy ba trăm lạy mỗi ngày, một ngàn lạy mỗi ngày, dùng tâm chí thành cầu sám hối thì mới tiêu nghiệp chướng. Hồi hướng công đức mà bạn tu được cho những chúng sanh ấy, hồi hướng gia trì cho họ, hy vọng họ sớm được sanh đến cõi lành. Việc hồi hướng thứ hai là hy vọng mọi người trong nhà có thể tiêu trừ nghiệp chướng, khai trí tuệ, đoạn ác tu thiện, vĩnh viễn không ăn thịt chúng sanh. Vậy là bạn ở trong gia đình đã hành Bồ Tát đạo, gia đình đó chính là đạo tràng của bạn. Độ chúng sanh thì độ người nhà trước, sau đó độ thân quyến, bạn bè, hàng xóm, bạn phải làm ra cho người ta thấy. Thế nên học Phật mà ngay cả người nhà cũng không thể độ được thì bạn không có thành tựu gì hết, bạn thành tựu rất có hạn. Nếu bạn có thể cảm động người nhà của bạn thì sự học Phật của bạn mới kể là có một chút thành tựu, có một chút thành tích. Nếu người nhà của bạn không thể cảm động thì bạn không có thành tích gì đáng nói.

Nhược ngộ phá giới phạm trai giả, thuyết cấm thú cơ ngạ báo.

Việc phá giới thì mọi người đều biết. “Phạm trai”, cái gì gọi là trai? Hiện nay một số người cứ tưởng rằng ăn chay chính là trai, thật ra hiểu sai rồi. Trai, trong nhà Phật chúng ta gọi là “quá trung bất thực” không phải là quá ngọ, quá ngọ cũng sai. Hiện nay một số người gọi là trì ngọ, nói như vậy không đúng, quá trung bất thực, [quá] giữa ngày. Nếu như nói ngọ, giờ ngọ là từ mười một giờ tới một giờ, giờ ngọ dài hai tiếng đồng hồ. [Phải nói là] không ăn quá giữa ngày. Thế nên người trì trai hiện nay tốt nhất là phải dùng lịch thiên văn, bởi vì thời điểm giữa ngày đều khác nhau, thời điểm này mỗi ngày đều có chênh lệch, lịch thiên văn là chính xác nhất. Giữa ngày vào lúc mấy giờ, mấy phút, mấy giây, sau giữa ngày bạn không thể ăn thì mới thật sự gọi là trì trai. Lúc trì trai mà phạm trai, thì đây là có tội. Phật, Bồ Tát trì trai cũng là làm ra cho chúng sanh xem, người thế gian không có ai không tham ăn, mỗi ngày ăn ba bữa, còn phải ăn điểm tâm, ăn khuya, đây đều là lỗi. Trong vấn đề ăn uống, không hay không biết lại tạo ra rất nhiều tội nghiệp, họ không biết. Thế nên người xuất gia thị hiện làm gương cho họ xem, quý vị một ngày ăn nhiều như vậy, đòi hỏi

dinh dưỡng nhiều như vậy mà thân thể cũng không khỏe gì cả; chúng tôi một ngày ăn một bữa cũng không thua kém gì thân thể quý vị. Khiến cho họ từ điểm này mà phản tỉnh, giác ngộ, chân thật có thể hiểu được đạo dưỡng sinh. Người hiện nay [cho rằng] dưỡng sinh là phải hấp thu thật nhiều dinh dưỡng, người Trung Quốc chúng ta hồi đó tới giờ chưa từng nói đến dinh dưỡng. Ở Trung Quốc đại lục có một số nơi còn nghèo nàn lạc hậu, họ làm sao hiểu được dinh dưỡng là gì? Nhưng thật kỳ lạ, họ đều sống rất lâu, tuổi thọ người sống ở nông thôn rất cao, người sống trên một trăm tuổi rất nhiều.

Trước đây tôi cư trú ở Mỹ, hình như lúc đó Đại Lục mới mở cửa, có lẽ là vừa mới mở cửa không được bao lâu. Nước Mỹ đã từng cử một số người đến Trung Quốc Đại lục để tìm hiểu, nghiên cứu, tại sao mức vệ sinh của người Trung Quốc kém như vậy mà họ có thể sống lâu? Người Mỹ cái gì cũng xem trọng [vệ sinh] nhưng lại không sống lâu, họ muốn nghiên cứu về đạo lý này [nhưng] nghiên cứu kiểu gì cũng không ra. Xem đời sống ăn uống của người Trung Quốc so với tiêu chuẩn của Mỹ thì thua quá xa, nhưng người Trung Quốc lại sống lâu. Dùng phương pháp khoa học gì để nghiên cứu cũng tìm không ra, họ không hiểu nổi. Nguyên nhân của sự sống lâu ở đâu? Tâm địa thanh tịnh, vọng niệm ít, phiền não chân thật là nguyên nhân chủ yếu ảnh hưởng tới tuổi thọ của con người. Phiền não của người Mỹ rất nhiều, rất nhiều, Người Mỹ khi còn trẻ, khoảng dưới hai mươi lăm tuổi nhìn vẫn còn được, vẫn còn nhìn đẹp. Trên ba mươi tuổi thì thôi khỏi nói, vết nhăn trên mặt hiện ra từng nếp, từng nếp, rất nhiều vết nhăn, người Trung Quốc chúng ta, quý vị xem thử đâu có vết nhăn. Tại sao lại có nhiều vết nhăn như vậy? Phiền não quá nhiều đấy mà. Nhiều ở chỗ nào? Áp lực đời sống.

Bạn phải biết đời sống của người Mỹ [bê ngoài] hình như rất tốt đẹp, [nhưng] đều là do trả nợ mà có đấy. Mua nhà phải vay mượn, mua nhà phải trả bao nhiêu? Không đến một phần mười. Thí dụ căn nhà mười vạn đồng, chỉ cần trả [trước] năm ngàn là được rồi. Sau đó từ từ trả dần trong vòng hai mươi năm, ba mươi năm, mỗi tháng phải lại trả thêm tiền lãi nữa, phải mượn tiền của ngân hàng. Những đồ vật dùng trong nhà của họ như xe hơi, tủ lạnh, thậm chí tôi nói cho các bạn biết khi họ mua đồ ăn cũng phải mua chịu. Khi họ mua đồ ăn, mua rau cải, mua gạo, v. v..., thì dùng thẻ tín dụng; thẻ tín dụng là do ngân hàng cấp cho họ, ngân hàng cho họ nợ. Họ vất vả, khổ cực đi làm mỗi ngày là nhằm để trả tiền mượn ngân hàng, trả tiền công ty bảo hiểm. Cả đời họ làm việc, làm việc hằng ngày là để trả nợ, bạn hãy nghĩ xem áp lực đời sống của họ nặng nề biết bao. Thế nên họ phải hết lòng nỗ lực để làm việc, họ không dám lười nhác, không

dám làm biếng. Tại sao vậy? Vừa mới làm biếng, vừa mới lười nhác thì công ty lập tức đuổi việc bạn. Vậy thì bạn tiêu đời, tất cả đồ đạc trong nhà bạn sẽ bị ngân hàng tịch thu đem bán đấu giá để trả nợ. Đời sống của họ rất cực khổ, rất đáng thương, bạn không cư trú ở nước ngoài thì không hiểu tình huống của họ, rất khổ.

Lần đầu tiên tôi về thăm tổ quốc, đi cùng với Hàn Quán Trưởng về quê của bà ở Đại Liên, ở đó có không ít bạn bè, thân thích ra tiếp đón, mời chúng tôi dùng cơm. Họ biết chúng tôi là từ Mỹ về, họ rất ngưỡng mộ. Tôi nói với họ, tôi nói đời sống của người Mỹ không bằng họ, họ không tin, họ nói tôi gạt họ, an ủi họ. Tôi liền hỏi ngược lại họ, lúc đó có khoảng ba mươi mấy người ngồi ở đó, tôi nói: Quý vị ba mươi mấy người [ở đây], tôi hỏi quý vị có ai sinh sống phải trả nợ không? Họ quay sang nhìn nhau, không có ai cả. Người Mỹ làm sao sánh bằng quý vị! Người Mỹ từ lúc sanh ra đã phải trả nợ, đến chết còn trả chưa hết nợ. Đời sống của họ là như thế nào? Đời sống của quý vị là như thế nào? Tuy bề ngoài đời sống của quý vị hình như nghèo hơn họ, quý vị không có biệt thự, không có xe hơi, nhưng sau khi quý vị đi làm về, vài người bạn ngồi lại với nhau, ăn vài hạt đậu phộng, nhâm nhi ly rượu, nói chuyện rất là thoải mái, người nước ngoài có rảnh rỗi, nhàn nhã như vậy không? Không có. Cả đời cũng không thể sống được một ngày như vậy, đầu óc từ sáng tới tối luôn luôn khẩn trương, thế nên người nước ngoài rất dễ suy lão, nguyên nhân ở chỗ này.

Chúng ta hiểu được bối cảnh văn hóa của họ, nói thật ra họ ngưỡng mộ người phương Đông. Chúng ta còn có tiền dành dụm, còn có thể gom góp được một chút tiền, họ không có. Trong nhà của người Mỹ có thể tìm được hai mươi đồng tiền mặt là rất hiếm, [ít] có nhà nào có nhiều tiền mặt như vậy. Những gì tôi nói cho mọi người đều là thật đấy, tôi ở Mỹ hết 15 năm, đã đi đến rất nhiều thành phố lớn. Cả thế giới choáng váng vì cơn bão kinh tế, nhưng người Trung Quốc bị ảnh hưởng tương đối ít. Tại sao? Người Trung Quốc không vay mượn, không có vay ngân hàng, không mượn tiền, không bị áp lực. Nguyên lý kinh tế của các nước tư bản chủ nghĩa trên toàn thế giới ngày nay là gì? Người Trung Quốc hay nói là, cho vay tiền với lãi suất cao. Bạn vay tiền họ, cuối cùng bị họ ép chết, họ để cho bạn sung sướng nhất thời, sau cùng thì mới lấy mạng của bạn. Chúng ta bình tĩnh xem xét sẽ thấy được rất rõ ràng, rất sáng tỏ.

Người Trung Quốc có phúc, tự mình phải biết, phải hiểu, phải tự ái. Ngày nay Trung Quốc còn chưa thể đạt được an định, đó là vì nguyên nhân khác. Nếu như về phương diện tài nguyên nguồn nhân lực chúng ta có thể vận dụng được thỏa đáng, thì hết thảy những tai hại tự nhiên hoặc do con người tạo đều có thể tránh khỏi, có thể làm được một quốc gia tốt nhất trên

thế giới, làm mô phạm, làm gương mẫu cho tất cả các quốc gia trên thế giới. Mục đích cuối cùng là thế giới hòa bình, thế giới đại đồng, đây là sự cống hiến lớn nhất của người Trung Quốc đối với toàn thế giới, [đó là] ý nghĩa chân thật nhất. Chúng ta phải nỗ lực làm, người xuất gia làm cho tròn bốn phận của người xuất gia là được rồi. Đại sư Ấn Quang dạy: *“Giữ vẹn luân thường, trọn hết bốn phận; dứt lòng tà, giữ lòng thành; tin sâu nhân quả”*, thiên hạ sẽ thái bình. Mấy câu nói này của ngài đích thật có thể cứu hết thủy chúng sanh trong chín ngàn năm đời mạt pháp. Kinh văn phía sau nói:

Nhược ngộ phi lý hủy dụng giả, thuyết sở cầu khuyết tuyệt báo.

Đây thường được người ta gọi là “cầu bất đắc khổ” trong bát khổ. Bạn có cầu, tại sao cầu không được? Có nguyên nhân. Phi lý, chính là ngày nay chúng ta thường nói, không hợp pháp, không hợp lý, không hợp tình, hủy dụng là không hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Hủy là gì? Hủy hoại, dụng là những gì bạn được hưởng, hưởng thụ của bạn. Tất cả sự hưởng thụ của bạn ngày nay, không kể là vật chất hay là tinh thần, sự hưởng thụ này không hợp lý, không hợp pháp, không hợp tình, quả báo của bạn sau này sẽ là không như ý, “cầu bất đắc khổ”.

Nhược ngộ ngô ngã cống cao giả, thuyết ty sử hạ tiện báo.

Cống cao ngã mạn sẽ có quả báo là hạ tiện, trong xã hội hiện nay rất rõ ràng; lúc mình có quyền, có địa vị thì ngạo mạn, ỷ quyền thế hiếp đáp người. Trong khoảng chớp mắt người ấy mất hết địa vị, phải đi tìm một công việc thấp hèn để sinh sống. Phút chốc địa vị bị mất hết, bị kẻ khác sai bảo, quả báo ở ngay trong đời này không cần phải đợi đến đời sau. Ngày nay chúng ta xem thấy trong xã hội này rất nhiều, thật không dễ dàng gì mới có được một vị trí cao trong xã hội, vừa gặp phải một cơn bão kinh tế lập tức cắt giảm nhân sự, công ăn việc làm mất hết, phải tìm công việc vất vả để sinh sống qua ngày, bị người ta sai khiến. Hiện nay ở các nơi trên thế giới chỉ cần bạn quan sát kỹ lưỡng sẽ thấy rất nhiều, không biết “hạ mình tôn người”. Người ở vị trí cấp cao cũng phải tôn trọng nhân viên cấp dưới, không thể mặc tình sai khiến, sau này sẽ bị quả báo không tốt.

Nhược ngộ lưỡng thiệt đấu loạn giả, thuyết vô thiệt bách thiệt báo.

Lưỡng thiệt là nói nói lời li gián người khác, gây xích mích, làm cho hai bên không hòa hợp, tạo tội nghiệp như vậy. Người tạo tội nghiệp này rất nhiều, mục đích ở trong đây là muốn kiếm lợi, khiến cho hai bên gây lộn, khiêu khích thị phi. Phía trước trong kinh đã nói qua quả báo này, đây là thuộc về khẩu nghiệp; nói lời thô ác, nói lời li gián đều đọa địa ngục, tên là địa ngục Kéo Lưỡi. Quả báo ở địa ngục trả xong lại đọa súc sanh, trong loài súc sanh có loài không có lưỡi, có loài trăm lưỡi, vẫn còn chịu quả báo này.

Nhược ngộ tà kiến giả, thuyết biên địa thọ sanh báo.

Tà tri tà kiến, tà tri tà kiến cũng phải xem họ tạo nghiệp cạn hay sâu, rộng hay hẹp. Nếu như nghiệp ấy ảnh hưởng người khác ít thì quả báo của họ sẽ nhẹ; nếu như tà tri tà kiến này ảnh hưởng nhiều người, thời gian ảnh hưởng lâu dài thì quả báo của họ sẽ nặng. Cho nên có người hỏi tôi, những bài do người có tà tri tà kiến viết ra, sách được viết ra từ lời văn của họ, hướng dẫn lầm lạc chúng sanh, tương lai họ phải đọa địa ngục đến khi nào mới có thể thoát ra? Tôi nói với họ, tôi cũng là căn cứ vào kinh Phật mà nói. Những cuốn sách mà họ viết ra trên thế gian này một cuốn cũng tìm không thấy nữa thì họ mới được thoát khỏi địa ngục. Nếu như vẫn còn một thư viện nào đó lưu giữ, dù chỉ là một cuốn thì họ thăm rồi, họ sẽ không thể thoát ra. Do đó có thể biết, sách họ in càng nhiều thì càng phiền phức, tội của họ sẽ càng nặng; họ ảnh hưởng đến nhiều người, thời gian ảnh hưởng dài, cái tội này nặng lắm. Thế nên chúng ta nói chuyện cũng phải cẩn thận, nếu có thu âm lại thì cũng giống như sách vậy, đến khi nào băng thu âm của bạn hoàn toàn không còn trên thế gian này nữa, hoàn toàn mất hết, thì bạn mới thoát ra khỏi địa ngục. Nếu còn một bộ được người ta giữ lại thì hỏng rồi, bạn sẽ không thoát ra khỏi địa ngục. Người xưa thường nói: *“Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra”*, một tí cũng không sai. Thế nên Bồ Tát dạy chúng ta: *“Nói ít đi một lời, niệm nhiều một câu Phật”*. Khi người ta nói chuyện mình nghe không rõ là tốt nhất, không cần biết họ nói cái gì, [mình cứ niệm] A Di Đà Phật, niệm một câu này tốt hơn bất cứ điều gì. Tại sao? Không nhất định phải nghe, đều không có ý nghĩa, ngoài A Di Đà Phật ra thì tất cả đều là vô nghĩa, bạn nghe những thứ ấy để làm gì! Thật thà niệm Phật nhất định sẽ được sanh Tịnh độ, nghe những thứ thị thị phi phi, nói đông nói tây này nhất định sẽ tạo nghiệp lục đạo luân hồi, tăng thêm tội nghiệp của mình, không đáng!

“Biên địa thọ sanh”, biên địa chính là những chỗ mà ngày nay được gọi là văn hóa lạc hậu, gọi là biên địa. Người đời nếu sanh ở những chỗ văn

hóa lạc hậu thì sẽ không có cơ hội nhận được giáo dục, họ làm sao không ngu si cho được? Ngu si thì chắc chắn sẽ tạo tội nghiệp, thế nên quả báo này rất đáng sợ. Mời xem tiếp đoạn kinh sau đây, Bồ Tát ở đây đã làm một tổng kết cho chúng ta.

Như thị đặng.

Đây là chỉ cho những việc nói ở phía trên. Đặng là quá nhiều, quá nhiều, nói không hết.

Diêm-phù-đề chúng sanh, thân khẩu ý nghiệp ác tập kết quả, bá thiên báo ứng kim thô lược thuyết.

Lược thuyết là báo cáo một cách sơ lược, đoạn này là nói hết thấy chúng sanh hiện nay trên thế gian chúng ta, tạo tác nhân của ác nghiệp. Thân, khẩu, ý ngày ngày đang tạo tác, thân là tạo giết, trộm, dâm; [nếu bạn nói] tôi không có giết, mỗi ngày bạn ăn thịt chính là sát sanh. Tôi không có sát sanh, chỉ là ăn thịt mà thôi; nếu bạn không ăn thịt thì người ta sát sanh làm gì? Có lẽ người hiện đại không tin nhân quả, mặc tình giết hại, mặc tình ăn nuốt. Trước đây chúng tôi ở dưới quê, tôi không phải là đã kể cho các bạn rồi sao, mỗi tháng làm thịt một con lợn, lúc giết lợn người đồ tể đều niệm chú cho lợn, nói cho lợn nghe, ông nói:

“Lợn ơi, lợn ơi, mày đừng giận tao.

Mày là một món ăn của người ta,

Người ta không ăn thì tao không giết mày,

Mày hãy tìm người ăn mà đòi nợ”.

Ông ta rất thông minh, người đồ tể này đổ hết tội lỗi cho người ăn thịt, bảo con lợn đi kiếm người ăn thịt mà đòi nợ. Bởi vì bạn ăn thịt thì ông ta mới sát sanh, nếu bạn không ăn thịt thì ông ta sẽ không sát sanh, ăn thịt là sát sanh gián tiếp, vẫn là tạo sát nghiệp mỗi ngày. Nghiệp trộm cắp, nghiệp dâm dục không có cách gì tránh khỏi. Khẩu có bốn thứ nghiệp: Nói dối, nói lời li gián, nói lời thô ác, nói thêu dệt. Có ai không tạo? Trong ý nghiệp tràn đầy tham, sân, si. Thế nên ngày nay chúng ta quan sát thế giới này, tại sao xã hội năm sau loạn hơn năm trước, thiên tai năm sau nhiều hơn năm trước? Nguyên nhân thật sự chính là ác nghiệp thân, khẩu, ý của hết thấy chúng sanh mỗi năm đang tăng trưởng, vậy thì chịu sao nổi! Đây là nhân, quá đáng sợ! Muốn ngừng cũng không ngừng được. Đừng nói tiêu nghiệp chướng, làm sao tiêu nổi? Mỗi ngày đang tăng trưởng. Làm sao

không có quả báo cho được? “Ác tập kết quả”, thân, khẩu, ý tạo mười loại ác nghiệp, tập khí ác nghiệp tích lũy thì quả báo liền hiện tiền. Đây là quả báo thiên tai nhân họa, tam đồ bát nạn; tam đồ bát nạn là do vậy mà có. “Bá thiên báo ứng”, bá thiên không phải là con số, là để hình dung cho vô lượng vô biên báo ứng, phía trước chỉ nói sơ lược mà thôi.

Hiện nay, bản thân chúng ta ở ngay trong đời này nếu thật sự muốn thoát ly tam giới, phải bắt đầu thay đổi từ chỗ nào? Bắt đầu thay đổi từ tâm địa. Tâm phải làm đến thuần thiện, trong tâm không có ác niệm, cái gì là ác? Thập ác, đây là đơn giản nhất, không có ý niệm này. Tâm không nghĩ tà vậy, đây là tâm địa pháp môn. Niệm niệm y giáo phụng hành. Trong kinh Phật dạy chúng ta nên làm những gì thì chúng ta hết lòng nỗ lực đi làm. Phật nói những gì không được làm thì ngay cả ý nghĩ chúng ta cũng không được khởi, [được vậy thì] chính mình mới có thể tự độ, mới thật sự nắm vững. Cho dù đời này không vãng sanh Tịnh độ, không cầu sanh Tịnh độ, đời sau chắc chắn sẽ được phước báo nhân thiên, sẽ không đọa tam ác đạo. Cho dù ngày nay thân, khẩu của chúng ta không có ác hạnh, nhưng ý vẫn còn ác niệm, vẫn còn tư tưởng tà vậy, nói cho chư vị biết vẫn làm việc tam đồ, lục đạo y như cũ. Do đó tổ sư, đại đức thời xưa dạy chúng ta tu từ căn bản, căn bản là gì? Ý niệm là căn bản. Nếu như bạn thích đọa tam ác đạo, chịu khổ nạn vô số kiếp, tốt thôi, bạn cứ tiếp tục giữ những ác niệm và tư tưởng tà vậy này đi. Nếu như bạn hiểu được cái khổ của tam đồ là vô số kiếp, bạn thấy kinh hãi, khiếp sợ không dám nhận lãnh, thì hôm nay bạn phải sửa đổi ý niệm trở lại.

Tiêu chuẩn, “Địa Tạng Bồ Tát Bốn Nguyện Kinh” chính là một tiêu chuẩn rất tốt. Các bạn đồng học Tịnh tông ngày nay, tại sao khóa tối mỗi ngày chúng ta chọn kinh Vô Lượng Thọ từ phẩm 32 đến phẩm 37, những gì nói trong ấy cùng với kinh Địa Tạng là giống nhau, đó là tiêu chuẩn thiện ác, không thể không biết. Ác, nhất định phải đoạn, đoạn không được cũng phải đoạn, không đoạn không được! Nếu bạn không đoạn thì bạn chắc chắn sẽ đọa địa ngục, bản thân nhất định phải hiểu rõ, nếu không đoạn thì chắc chắn sẽ đọa địa ngục, không có con đường tốt thứ hai nào để đi. Sau khi từ địa ngục thoát ra, giống những quả báo nói trong kinh bạn đều phải hứng chịu. Nếu bạn muốn mình không đọa địa ngục, đời này có thể liễu sanh tử, thoát tam giới, vãng sanh Tịnh độ thì bạn nhất định phải làm, không làm không được. Người khác làm hay không chẳng liên quan gì đến mình, trên con đường tu hành này, Phật Tổ nói được rất rõ ràng, giảng được rất tường tận: *Sanh tử của ai thì người đó lo, Không ai thay thế cho ai được, “ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc”*. Tu cái gì? sửa tâm, đó là chân tu. Tâm của bạn sửa đổi rồi thì đương nhiên hành vi của bạn cũng sẽ thay

đổi. Nếu hành vi làm giống như vậy nhưng trong tâm không có sửa đổi thì không được, luận tội đều luận từ trong tâm, nhất định phải hiểu đạo lý này. Xem tiếp đoạn cuối:

Như thị đẳng Diêm-phù-đề chúng sanh nghiệp hoặc sai biệt, Địa Tạng Bồ Tát bách thiên phương tiện nhi giáo hóa chi.

Phía trước nói về tạo nghiệp, đoạn phía trước này. Đúng là chúng sanh ở Diêm-phù-đề ương ngành khó giáo hóa. Địa Tạng Bồ Tát hiểu rõ, chúng ta xem thấy trong kinh, Bồ Tát hiểu rõ, hôm nay chúng ta cũng hiểu rõ, chúng ta phải học theo Địa Tạng Bồ Tát, phải học tập Địa Tạng Bồ Tát. Giống như Bồ Tát, dùng mọi thứ phương tiện thiện xảo giáo hóa chúng sanh. Hóa là gì? Chúng sanh tiếp nhận sự dạy dỗ liền có thể quay đầu, đoạn ác hướng thiện, chuyển hóa rồi. Hóa là kết quả của sự dạy dỗ, giáo là nhân, hóa là quả. Hóa ác niệm thành thiện niệm, hóa phiền não thành Bồ-đề, hóa phàm phu thành Bồ Tát, vậy thì sự giáo học của bạn đã đạt được mục đích, chân thật đã có được thành quả. Đây là việc chúng ta nhất định phải học tập. Xem tiếp đoạn kinh văn phía sau:

Thị chư chúng sanh tiên thọ như thị đẳng báo, hậu đọa địa ngục động kinh kiếp số vô hữu xuất kỳ.

Ở đây, đức Phật nói lời chân thật, Những báo ứng này ở trong kinh nói là quả báo trong đời này, gọi là hoa báo. Sau khi chết rồi chắc chắn phải đọa địa ngục. Đến lúc nào mới được thoát khỏi? “Động kinh kiếp số”, phía trước nói với chúng ta là vô lượng kiếp, “vô hữu xuất kỳ”. Xuất kỳ là có kỳ hạn thoát ra, tại sao lại nói “vô hữu”? Quá dài, không phải thời gian ngắn là bạn có thể thoát ra được.

Thị cố nữ đẳng.

Do vì duyên cố này, Phật khuyên dạy Tứ Đại Thiên Vương. Tứ Đại Thiên Vương phát tâm hộ trì, hộ thế. Nhóm những người các ông.

Hộ nhân hộ quốc, vô lịnh thị chư chúng nghiệp mê hoặc chúng sanh.

Trong bản chú giải của Pháp sư Thanh Liên có viết một câu, đương nhiên Ngài cũng dựa theo lời Phật nói trong kinh, kinh này là “kinh Cự Tạng Thí Dụ”. Theo kinh ấy, đức Phật Thích Ca nói sáu mươi ức vạn năm ở

thế gian bằng một ngày ở địa ngục. Lúc trước Lão cư sĩ Lý Bình Nam trong “Đại Chuyên Phật Học Giảng Tòa” đã nói với các sinh viên chuyên ngành Phật học, nói đến địa ngục, một ngày ở địa ngục bằng 2700 năm ở thế gian, nói như vậy đều là có căn cứ. Hai ngàn bảy trăm năm đại khái là địa ngục nhỏ, nói nhiều quá sẽ làm người ta sợ giạt mình. Trong kinh này Phật nói một ngày trong địa ngục bằng sáu mươi ức vạn năm ở cõi người. Thời cổ Ấn Độ chữ “úc” này có ba loại: trăm nghìn cũng gọi là ức, triệu cũng gọi là ức, trăm triệu cũng gọi là ức. Chúng ta tính số nhỏ nhất, một trăm nghìn tính là một ức. Sáu mươi ức vạn tuổi, sáu mươi rồi nhân thêm mười, là một ngày so với thế gian này của chúng ta, thế nên địa ngục có nên đi vào không? Đây là nói địa ngục lớn Vô Gian, dài lắm. Chúng ta tạo tội nghiệp địa ngục rất dễ dàng, Bây giờ bạn tạo, quả báo khổ trong tương lai bạn làm sao chịu nổi?

Trong kinh này, đức Phật phó chúc Tứ Đại Thiên Vương phải hộ quốc, hộ người, đừng để các thứ tội nghiệp thế gian mê hoặc chúng sanh. Chúng ta nghe xong lời này, trước hết tự mình phải thật sự phản tỉnh, nói cho chư vị biết mỗi ngày đều phải phản tỉnh. Trong nhà Phật định ra công khóa sáng tối, tôi đã nói với mọi người, khóa sáng là để nhắc nhở chính mình, khóa tối là để phản tỉnh. Lúc lễ Phật, đọc tụng kinh văn trong khóa tối phải hết lòng phản tỉnh. Những gì trong kinh dạy chúng ta phải làm, chúng ta đã làm được hay chưa? Dạy chúng ta không được làm, chúng ta có vi phạm hay không? Đây là cách bạn chân chánh làm công khóa sáng tối. Không phải công khóa sáng tối là đem kinh ra tụng một lần cho Phật, Bồ Tát nghe, như vậy là hoàn toàn sai lầm, Phật, Bồ Tát đâu muốn nghe những thứ này? Muốn độ chúng sanh thì phải độ mình trước, tự mình không tạo ác nghiệp, chính mình nhất quyết không đọa tam ác đạo thì bạn mới có khả năng giúp đỡ người khác. Nếu như nói thân mình còn giữ không nổi mà đi giúp người khác, không có chuyện này. Bởi vậy chúng ta nhất định phải đặt chân mình đứng thật vững vàng trước, nhất quyết không đọa tam đồ. Với lại, tự mình có lòng tin kiên định, quyết định được sanh Tịnh độ. Hơn nữa nhất định có thể tự tại vãng sanh, tại sao lại nắm chắc như vậy? Nghiệp chướng đã tiêu hết, làm sao tiêu? Trong tâm không có một tâm niệm ác, trong ý không có một tư tưởng tà vạy thì bạn có thể nắm chắc rồi. Vãng sanh không có bệnh khổ, hiện tiền không có ốm đau; không có ốm đau là hoa báo, vãng sanh không có bệnh khổ là quả báo. Tại sao người ta có thể làm được, chúng ta làm không được? Lý do người ta có thể làm được, không có gì khác, chính là trong tâm không có ác niệm, trong ý không có tư tưởng tà vạy, là nhờ vào điểm này.

Tứ thiên vương văn dĩ, thế lệ bi thân hiệp chưởng nhi thoái.

Thế Tôn vừa khai thị cho họ xong, Tứ Đại Thiên Vương nghe xong rơi lệ. “Bi thân” có hai ý nghĩa, một là than thở nghiệp tập của chúng sanh quá nặng, quá nặng, ý thứ hai là trách nhiệm của mình quá nặng. Chúng ta muốn giúp đỡ chúng sanh, trước tiên phải giúp đỡ chính mình.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây thôi.